

26è Premi de
narrativa curta
per Internet Tinet
(Premis Literaris
Ciutat de Tarragona
2022-2023)

El primer lloc del món i altres contes

T. Heitzmann • C. Ribas • G. Ochoa
J. C. González • S. Díaz • J. Biscarri
H. Folk • J. L. Santamaria • I. Bonache
C. Pereferrer • R. Gasull • M. J. Freixa
F. Campos • M. Silvestre • E. Casanovas

EL PRIMER LLOC DEL MÓN
i altres contes

Col·lecció Narrativa - 106

EL PRIMER LLOC DEL MÓN
i altres contes

26è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2022-2023)

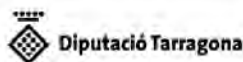
□■ Cossetània

Aquest llibre recull el conte premiat en el
26è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2022-2023)
i una selecció dels millors relats que s'hi van presentar.

El premi Tinet l'organitzen i el convoquen
l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès
i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.

Van integrar el jurat de la vint-i-sisena edició:
Àngel-O. Brunet, Teresa Colom, Lurdes Malgrat, Xavier Mas
Craviotto, Albert Ventura i Amadeu Roig, com a secretari.

L'edició d'aquest llibre compta amb la col·laboració de:

Primera edició: octubre del 2023

© dels textos: els autors

© d'aquesta edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-300-8

DL T 678-2023

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva
incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per
cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

ÍNDIX

OBRA GUANYADORA

- El primer lloc del món 9
Antoni Heitzmann Barceló

FINALISTES

- Escaleta del compte enrere..... 19
Carles Ribas Pueyo
- L'amic invisible..... 25
Gerard Ochoa Asens
- Gats 31
Joan Carles González Pujalte
- Xas! (sonata càrnico-lingüística)..... 37
Santiago Díaz i Cano

Gairebé ningú	41
<i>Joan Biscarri Gassió</i>	
La visita.....	51
<i>Hugo Folk</i>	
El banyista.....	57
<i>Joan Lluís Santamaria i Solbes</i>	
Morir d'èxit.....	65
<i>Ivan Bonache Cuadrado</i>	
El caçador.....	69
<i>Cristina Pere Ferrer Sánchez</i>	
Apnea.....	75
<i>Ramon Gasull Barberà</i>	
Divina Comèdia.....	81
<i>Maria Jesús Freixa Matalonga</i>	
L'Alcaldessa	91
<i>Francesc Campos Cots</i>	
L'istiu de la picor	99
<i>Marta Silvestre Sanjosé</i>	
El formiguer.....	107
<i>Enric Casanovas Beltran</i>	

OBRA GUANYADORA

EL PRIMER LLOC DEL MÓN

Antoni Heitzmann Barceló

GUANYADOR DEL 26è PREMI DE NARRATIVA CURTA
PER INTERNET TINET

Mai he acabat d'entendre què va passar aquell dia que el nen de casa dels veïns em va deixar de saludar. Després de tant de temps de repetir el gest, em semblava que ens quèiem bé. Potser el seu pare, que sempre feia com si no em veiés, li ho va prohibir o el va dissuadir d'alguna manera. Segurament l'espantava perquè no ens havíem presentat mai i per a ells jo era un d'aquells veïns estranys, que viuen sols, sense parella i sense fills, que no surten mai de casa i que, com una mena de paràsits, viuen per espiar la vida dels altres.

No vaig poder evitar imaginar-me'ls parlant de mi, després de sopar, mentre els nens dormien. Amb un esguard seriós havien jutjat que començava a ser una situació sòrdida i que amb tots els pedòfils que hi ha pel món convenia protegir el nen del meu somriure des de la finestra. Així i tot, no vaig perdre l'esperança que algun dia em tornés a saludar, encara que fos de manera clandestina. Potser així, pensava, podria haver-me espolsat aquella fina pàtina de pols que em cobria i em feia

desaparèixer. Però amb el temps he entès que potser la foscor de la meva cambra devia reflectir aquell esguard i que, encara avui, aquell nen es deu demanar des de fa temps què hi ha darrere el vidre que li retorna la imatge de casa seva, del seu pare entrant al cotxe, de la mare amb un nadó a la porta dient adeu i la d'ell mateix, enmig del món.

El dia que el nen em va deixar de saludar vaig tenir un malson terrible. No va ser un somni qualsevol, perquè crec que té alguna relació amb totes les coses estranyes que m'han passat des de llavors. En el somni, un insecte caminava per damunt la meva parpella. Sentia les seves sis cametes fent-me pessigolles, però no em podia moure. Tenia la certesa que cercava una entrada al meu cos, que em calibrava el gruix de la pell amb les seves antenes i, amb la saviesa atàvica i cega d'un saurí, detectava el meu ull tendre i llagrimós sota la carn. Vaig intentar moure els ulls, sota la pell, però no em responien. L'insecte degué notar algun batec llunyà del meu cor, perquè s'aturà de cop a prop del nas. Recordo tot això i que, tot i la paràlisi que em tenia empresonat, els pèls de tot el cos se m'eriçaren de cop, enrampats, com si em cobrés tot un prat d'herba alta. Vaig somiar que l'insecte m'explorava, que em travessava com si el meu cos fos un d'aquells camps de blat de moro plens de camins furtius, fets de nit, sota una lluna grossa i pàl·lida.

Aleshores, vaig començar a barrejar els dies i les hores. Estava immers en un estat narcòtic, com si la meva vida fos un empelt d'aquell arbre de somnis infinits, com si el meu món continués invertit, com un mitjó girat, amb totes les seves vísceres de fils solts i teixits gastats. En

aquest estat delirant, la vida tal com l'havia entesa havia començat a desdibuixar-se. Tenia la certesa, de cop, que la casa s'omplia de criatures, que sortien dels desguassos, passaven per davall la porta o entraven volant per les finestres. Es reunien a casa meva. I, durant hores, inspeccionaven amb nocturnitat totes les cambres, escalaven les cortines blanques amollant-hi la seva olor, deixaven les seves petjades imperceptibles damunt el marbre de la cuina i es posaven sense cap mena de pudor damunt la poma que m'havia de menjar l'endemà. Aquesta mania em va portar, fins i tot, a imaginar que si hagués tingut fills, com els meus veïns, els haurien trepitjat impunement les galtes tendres, els haurien despentinat les pestanyes joves i s'haurien remullat les potes llefiscoses al regalim de saliva que brolla directament dels somnis.

Així que, durant aquelles nits eternes, em tapava hermèticament amb els llençols i intentava dormir, però una processó d'imatges m'envaïa la ment, sense que ho pogués evitar. Aleshores em semblava veure l'aranya que filava frenèticament a pocs centímetres del meu cap, o un mosquit prim i desanat posat en una cortina, o una cuca movent les antenes en la blancor del plat de dutxa. Qui pot dormir pensant que totes aquestes criatures, en algun moment, poden saber que hi ets i que et tapes com un nen perquè no vols que et trobin?; que estem fets de carn tendra i perforable?

Les coses van empitjorar, fins al punt que tot allò que fins en aquell moment havia vist en la foscor fecunda de les nits va començar a aparèixer a plena llum del dia. Me'n recordo perfectament, per exemple, del dia que vaig veure una mosca aferrada al vidre de la finestra. Em

va estranyar, perquè a fora semblava que hi fes un fred glacial. El vent s'havia emportat totes les fulles dels arbres i havien caigut totes damunt el cotxe del veí. Així que em demanava què hi feia aquella mosca desmesurada, aferrada al vidre. De seguida vaig pensar que segurament se sentia atreta per l'escalfor que hi havia a la cambra on em trobava. Volava de manera maldestra, topant una vegada i una altra contra el vidre entelat. Després va parar, de cop, i em va semblar que m'havia vist, que començava a entendre que hi havia un obstacle i es preguntava com el podria travessar.

Va ser un senyal perquè, pocs dies després, em sembla, quan vaig anar al bany per mirar quina cara feia i vaig obrir la porta, tres o quatre mosques em van assaltar ràpides i molestes. Eren minúscules i les recobria una lluentor metàl·lica que inundava aquella cambra bruta. Vaig tancar ràpidament perquè no passessin a l'habitació i em vaig quedar pensant a l'altra banda de la porta, mentre sentia com les seves ales vibraven nervioses. Després em va semblar que havien passat setmanes i que n'hi havia moltes més, com si s'haguessin estat alimentant i multiplicant sense parar. Aleshores, un instint estrany, com el de qui juga amb una dent que està a punt de caure, em va portar a mirar pel forat del pany i em va semblar veure-hi mil ulls lluents que em capturaven rere la seva geometria antiga i fosca.

Els dies següents a aquell fet incompreensible em despertava cobert d'una estranya capa de suor. Fins que un matí, quan tot just el sol entrava com un riu de mel a través de la finestra entelada, tot va començar a vibrar.

El llit tremolava, els llibres queien dels estants i, a la paret del fons, l'única fotografia que tenia dels meus pares va caure i, com cristalls de sal damunt una paella, cinquanta fragments de vidre botien damunt les rajoles. Aleshores, el guix de la paret va començar a caure, com si el gratés nerviosament la mà d'un condemnat. I poc després les parets es van esfondrar, per parts, mentre deu mil dípters envaïen la cambra i es feia de nit. De cop, vaig sentir que el món, la meva cambra humil, s'inundava d'una negror densa i que jo levitava en aquella cosa.

L'endemà els cadàvers de deu mil mosques omplien la cambra, on regnava una pau de sepulcre. Una feblesa estranya em retenia al llit i vaig veure com, a poc a poc, començava a ploure dins l'habitació. Una pluja lenta, com una gotera, queia del pis superior. L'olor de terra fresca envaïa la casa i em semblava veure arrels d'algun arbre que travessaven el paper de paret, venien cap a mi i s'alimentaven del meu alè. Les aranyes anaven d'una banda a l'altra de les teranyines, consolidant l'estructura, reescrivint la seva fam. Mentrestant, els petits cadàvers dels dípters circulaven per petits rius que havia format la pluja. A prop d'aquests rius, algun bri d'herba verda començava a néixer, d'entre les rajoles, que a poc a poc es van aixecar, fins que van deixar la terra al descobert.

Una llum nova entrava per la finestra emboirada de rosada i alguns rajos tímids es filtraven a través de les seves gotes. La meva habitació semblava el primer lloc del món el primer dia del món. Tenia l'estranya sensació que si en aquell moment hagués sortit del meu petit apartament, m'hauria topat amb un no-res fet de terra i

de cucs iniciant la vida, acabats de sortir de la seva condemna subterrània, banyats de la primera llum del món.

Però no vaig sortir. Casa meva havia quedat incomunicada per una gran arrel que tancava la porta. El meu llit pareixia una barca damunt un mar de terra ondulant, mogut per forces tel·lúriques desconegudes. Els caragols havien fet camins erràtics i brillants i havien acabat ajuntant-se tots a les quatre cames del meu somier. Notava, sota la pell, criatures que es movien i, una nit que em va semblar eterna, vaig notar com m'abandonaven i descendien cap a terra formant una processó de larves cegues, saciades de mi.

Des d'aleshores no s'ha fet de dia i sento les potes robustes d'alguns escarabats a les cames i els aletejos de papallones nocturnes que em pessigollegen les temples. I, enmig de tota aquesta foscor que sembla infinita, vaig per un camí, entre les papallones, sota la lluna. En alguns entreforcs, em trobo algunes ombres de rostre desconegut. Com jo, no alcen la mirada i es perden entre la boira del seu sender, com si els estirés un fil d'alguna aranya mil·lenària, grossa com una catedral, un temple amagat en algun lloc del món que ningú mai no ha vist.

Una cançó ressona a la llunyania, al final del fil que m'estira. Després d'una eternitat perseguint religiosament la melodia arribo a la falda d'una muntanya grandiosa i plena d'esclètxes. Deu mil veus canten alhora, com sibil·les, en cada una d'aquelles coves estretes. M'adono que, d'entre totes les veus que formen l'estranya polifonia, n'hi ha una que em pertany. M'introdueixo per l'esclètxa i la segueixo fins al fons de la cova. Allà,

exhaust del viatge, m'arrauleixo enmig del cant que m'ha portat fins aquí i que ara il·lumina i fa bategar les parets vermelloses de la galàxia, de la meva nova cambra, del primer lloc del món.